

PIOTR KOBYSKI

KATOLICKI UNIWERSYTET LUBELSKI JANA PAWŁA II
WYDZIAŁ PRAWA, PRAWA KANONICZNEGO I ADMINISTRACJI
KATEDRA PRAWA ADMINISTRACYJNEGO
E-MAIL: PIOTRKOBYSKI@GMAIL.COM

DATA ZGŁOSZENIA: 21.12.2017
DATA PRZYJĘCIA DO DRUKU: 25.07.2018

Usprawnienie postępowania administracyjnego w świetle nowelizacji Kodeksu postępowania administracyjnego

STRESZCZENIE

Opracowanie zostało poświęcone zagadnieniu zmian, jakie nastąpiły w związku z ustawą z dnia 7 kwietnia 2017 roku o zmianie ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego oraz niektórych innych ustaw. Ustawodawca w artykule 12 KPA wprowadził zasadę ogólną szybkości i prostoty postępowania. Wedle doktryny zasada ta stała się szczególnie istotna z uwagi na fakt, że opieszałość czynności organu administracji publicznej jest w sposób wyjątkowy dolegliwa dla społeczeństwa i jednostki. Praca udowadnia, iż powyższa nowelizacja pozwoli usprawnić postępowanie administracyjne oraz skrócić czas jego trwania. Nowelizacja wprowadziła konkretne instytucje, które realnie usprawniają proces postępowania administracyjnego, jednocześnie wzmacniając rolę stron w postępowaniu. W opracowaniu dokonano analizy czterech instytucji. Omówiono instytucję ponaglenia, której celem jest efektywne zmobilizowanie organów do załatwienia sprawy w terminach ustawowych, opisane zostały przepisy dotyczące trybu postępowania uproszczonego, przedstawiono milczące załatwienie sprawy, a dodatkowo omówiono sprzeciw od decyzji administracyjnych.

SŁOWA KLUCZOWE

postępowanie administracyjne, ponaglenie, postępowanie uproszczone, milczące załatwienie sprawy, sprzeciw od decyzji administracyjnych

Wstęp

Niniejsze opracowanie zostało poświęcone zagadnieniu zmian, jakie nastąpiły w związku z ustawą z dnia 7 kwietnia 2017 roku o zmianie ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego oraz niektórych innych ustaw¹. Ustawodawca w artykule 12 KPA² wprowadził zasadę ogólną szybkości i prostoty postępowania. W literaturze przedmiotu wskazuje się, iż z tej zasady wynika bezpośrednio obowiązek szybkiego i jednocześnie wnikliwego działania organu w sprawie, a także działania zgodnego z ekonomią procesową, co przejawia się w korzystaniu z możliwie najprostszych środków prowadzących do załatwienia sprawy³. Wedle doktryny zasada ta stała się szczególnie istotna z uwagi na fakt, iż opieszałość czynności organu administracji publicznej jest w sposób wyjątkowy dolegliwa dla społeczeństwa i jednostki. Bez wątpienia istota tej zasady musi być analizowana w korelacji z szeregiem unormowań zawartych w KPA. Wiąże się to między innymi z terminami obligującymi organy administracji publicznej do załatwienia sprawy w odpowiednim czasie, jak również ze środkami procesowymi dyscyplinującymi uczestników postępowania. Warto jednak wskazać, że szybkość postępowania nie jest celem samym w sobie. Należy mieć na uwadze zamiar ustawodawcy, który w art. 12 KPA wprost wskazał, iż organ administracji publicznej powinien w swoim działaniu charakteryzować się w równym stopniu szybkością, jak i wnikliwością. W związku z tym organ administracji publicznej nie może pogwałcić powinności rzetelnego i wszechstronnego zbadania sprawy, ponieważ naruszałoby to inną, niezwykle ważną zasadę ogólną – oznaczałoby złamanie zasady prawdy obiektywnej. Wobec tego każda czynność organu administracji publicznej ma się cechować w założeniu ustawodawcy właściwą starannością oraz wnikliwością, zaś organ musi ustalić wszystkie okoliczności faktyczne mające wpływ na osnowę treści aktu administracyjnego. Słusznie w literaturze przedmiotu wskazuje się, iż pozbawione argumentów uproszczenie postępowania dowodowego jest niezgodne z zasadą ogólną zawartą w art. 12 KPA⁴. Ponadto, mając powyższe na uwadze należy stwierdzić, iż zalecana szybkość postępowania nie może również łamać prawa strony do czynnego udziału w każdym jego stadium, co zawarto w art. 10 KPA.

¹ Ustawa z dnia 7 kwietnia 2017 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego oraz niektórych innych ustaw, DzU z 2017 r., poz. 935.

² Ustawa z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego, DzU z 2017 r., poz. 1257, dalej: KPA.

³ R. Kędziora, *Ogólne postępowanie administracyjne*, Warszawa 2015, s. 127.

⁴ *Ibidem*, s. 128.

W uzasadnieniu do projektu nowelizacji Kodeksu postępowania administracyjnego na szczególną uwagę zasługuje chęć kompleksowego przeciwdziałania przewlekłości postępowania administracyjnego oraz zamiar zwiększenia zaufania stron do organów administracji i wydawanych przez nie rozstrzygnięć⁵. Mając powyższe na uwadze, ustawodawca kierował się w nowelizacji przede wszystkim potrzebą przyśpieszenia postępowania. Nowelizacja wprowadziła konkretne instytucje, które pozwalają realnie usprawnić proces postępowania administracyjnego, jednocześnie wzmacniając rolę uczestniczących w nim stron. W przedkładanym opracowaniu zamierzam udowodnić, że powyższa nowelizacja pozwoli usprawnić postępowanie administracyjne oraz skrócić czas jego trwania.

Przedmiot opracowania i wyznaczone cele przesądziły o wyborze układu tekstu i metod badawczych. Artykuł składa się ze wstępu, rozwinięcia oraz zakończenia. Druga część opracowania składa się z czterech podpunktów. W pierwszym mowa jest o instytucji ponaglenia, mającej na celu efektywne zmobilizowanie organów do załatwienia sprawy w terminach, o których traktuje art. 35 KPA. W drugim podpunkcie omówione zostały przepisy dotyczące trybu postępowania uproszczonego. W trzecim przedstawiono kolejną instytucję mającą na celu przyspieszenie postępowania administracyjnego: milczące załatwienie sprawy. Czwarty podpunkt to z kolei charakterystyka szczególnego trybu zaskarżenia decyzji kasatoryjnych sądu administracyjnego w postaci sprzeciwu od decyzji administracyjnych.

Zawarte w pracy uwagi zostały przeprowadzone w oparciu o metodę dogmatyczną odniesioną do konkretnych regulacji normatywnych. Podstawowym źródłem badawczym były zatem określone akty prawne, takie jak: ustawa z dnia 7 kwietnia 2017 roku o zmianie ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego oraz niektórych innych ustaw, ustawa z dnia 14 czerwca 1960 roku – Kodeks postępowania administracyjnego, a także ustawa z dnia 30 sierpnia 2002 roku – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

1. Instytucja ponaglenia

Nie ulega wątpliwości, iż jednym z najczęściej pojawiających się zarzutów wobec postępowania administracyjnego jest jego przewlekłość. Nadmierny formalizm toku postępowania to jeden z powodów jego zbyt długiego trwa-

⁵ Uzasadnienie do projektu ustawy o zmianie ustawy Kodeks postępowania administracyjnego oraz niektórych innych ustaw, Warszawa Druk Sejmowy nr 1138, Sejm VIII Kadencji, s. 5, dalej: Uzasadnienie.

nia. Odpowiedzią ustawodawcy na te dolegliwości była w opisywanej nowelizacji zmiana rozdziału 7 KPA poprzez wdrożenie instytucji ponaglenia. Ten nowy środek procesowy ma na celu przede wszystkim przeciwdziałanie bezczynności lub przewlekłości postępowania. W obecnym kształcie KPA organ administracji publicznej jest zmuszony do załatwienia sprawy w terminie ustanowionym ustawą⁶. Warto zaznaczyć, iż pojawiła się także konkretna definicja bezczynności i przewlekłości postępowania⁷. Ustawodawca ostatecznie, co należy uznać za słuszne, wytyczył granice między tymi uchybieniami w toku postępowania administracyjnego. Bezczynność organu należy rozumieć jako niezakończona sprawa w terminie ustawowym. Wobec tego ustanowione pojęcie ma wymiar formalny, co oznacza, iż bezczynność ma miejsce w każdym przypadku uchybienia co do terminu załatwienia sprawy. Z kolei przewlekłość ma charakter materialny z uwagi na przedłużenie przez organ toku postępowania. Efektem tego uchybienia jest późniejsze załatwienie sprawy. Innymi słowy, przewlekłość postępowania następuje w sytuacji, kiedy „formalnie nie dochodzi do przekroczenia terminu załatwienia sprawy między innymi w związku z zastosowaniem art. 36 § 1, ale organ załatwia sprawę dłużej, niż powinien w świetle zasady szybkości postępowania”⁸. Przewlekłość wystąpi także wtedy, kiedy okaże się, że organ wprawdzie załatwił sprawę w terminie ustawowym, ale okoliczności pozwalały zrobić to sprawniej. Instytucja ponaglenia właśnie wobec tych dwóch rodzajów uchybień znajduje swoje zastosowanie.

Strona ma prawo wnieść ponaglenie za pośrednictwem organu prowadzącego postępowanie do organu wyższego stopnia, natomiast w momencie, gdy nad organem prowadzącym postępowanie nie ma organu wyższego stopnia – do tego organu. W ponagleniu powinno się znaleźć uzasadnienie. Warto zauważyć, że ponaglenie wszczyna nowe postępowanie⁹, a organ, do którego zostało ono wniesione, jest zobowiązany przesłać je niezwłocznie, czyli w ciągu 7 dni od dnia otrzymania pisma. Należy podkreślić, iż nie przesyła się kompletu akt sprawy, gdyż organ, aby móc prowadzić dalsze czynności procesowe, musi mieć je w posiadaniu. Organ wyższego stopnia rozpoznaje ponaglenie nie później niż w terminie 7 dni od dnia jego otrzymania. Warto zauważyć, że termin ustawowy obliguje organ do sprawnego analizy podania. Bezczynność bądź przewlekłość postępowania jest rozstrzygana postanowieniem. Organ wyższego stopnia określa, czy postępowanie

⁶ Art. 35 KPA.

⁷ Art. 37 KPA, § 1, pkt 1–2 KPA.

⁸ Uzasadnienie, s. 23.

⁹ Art. 64, § 2 KPA.

organu załatwiającego sprawę zasługuje na miano beczynności lub przewlekłości z ewentualnym rażącym naruszeniem prawa. Jeśli wskazane zostanie, iż kontrolowany organ dopuścił się beczynności lub przewlekłości, nakazuje się mu załatwić sprawę w odpowiednim czasie. Dodatkowo ustala się winnych beczynności lub przewlekłości postępowania, a także ewentualnie decyduje się o środkach im przeciwdziałających. W sytuacji, gdy sprawę analizuje organ, nad którym nie ma organu wyższego stopnia, i ustalona zostaje beczynność lub przewlekłość postępowania, wskazany organ rozstrzyga niezwłocznie sprawę i obliguje do wyjaśnienia powodów, które wpłynęły na uchybienie.

Z uwagi na powyższe należy zaznaczyć, iż ponaglenie jest instytucją, z której strona postępowania ma prawo skorzystać, zanim wniesie skargę do sądu administracyjnego. Warto przy tym wskazać, iż przepisy¹⁰ nie określają wprost terminu złożenia skargi, wobec czego można to zrobić w każdym czasie¹¹, jeśli wcześniej zostało złożone ponaglenie.

Słusznie w literaturze przedmiotu twierdzi się, iż przyjęta zasada ogólna szybkości postępowania, a także określone ustawowo terminy nie gwarantują terminowości załatwienia sprawy¹². Stąd też instytucja ponaglenia jest nieodzownym elementem w dyscyplinie rozpoznawania spraw. Zastąpienie wezwania do usunięcia naruszenia prawa taką konstrukcją procesową jak ponaglenie porządkuje tok postępowania.

2. Postępowanie uproszczone

W doktrynie podkreśla się, iż szybkość i prostota postępowania są ze sobą skorelowane. Elementem, który gwarantuje przyspieszenie toku postępowania, jest jego uproszczenie¹³. Przyjmując te argumenty za w pełni uzasadnione, ustawodawca wprowadził w nowelizacji przepisy dotyczące trybu postępowania uproszczonego. We wspomnianym trybie postępowanie powinno być zakończone niezwłocznie w terminie 30 dni od jego wszczęcia. Warto podkreślić, że postępowanie uproszczone odnosi się do spraw, w których występuje tylko jedna strona. Należy także dodać, iż w tego typu sprawach możliwe jest wniesienie podania z wykorzystaniem urzędowego formularza, w którym bierze się pod uwagę okoliczności i dowody mające wpływ na rozstrzygnięcie sprawy. Charakterystyczne jest tu przede wszystkim

¹⁰ Zob. KPA, Ustawa z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, DzU z 2017 r., poz. 1369, 1370, dalej: PPSA.

¹¹ Art. 53, § 2B PPSA.

¹² R. Kędziora, op. cit., s. 128.

¹³ Ibidem, s. 129.

kim ograniczenie postępowania dowodowego. Dlatego niemożliwe jest późniejsze składanie przez stronę żądań w sytuacji złożenia podania z wykorzystaniem urzędowego formularza. W związku z tym postępowanie „miarowane” jest do dowodów wskazanych przez stronę wraz z żądaniem jego wszczęcia, a także dowodów możliwych do stwierdzenia na podstawie informacji, które są w posiadaniu organu prowadzącego. Trzeba zaznaczyć, że strona postępowania nie ma uprawnienia do odnoszenia się do zebranych dowodów¹⁴. Takie rozwiązanie wydaje się słuszne z uwagi na fakt, iż postępowanie opiera się głównie na dowodach określonych w podaniu. Jeśli okaże się, że wcześniej nieprzedstawione dowody są istotne z punktu widzenia załatwienia sprawy, a wzięcie ich pod uwagę spowoduje przedłużenie postępowania, organ zarządza prowadzenie dalszej części prac w trybie zwykłym. Na uwagę zasługuje fakt oczywistego ze względu na charakter trybu ograniczenia zaskarżania postanowień wydanych w czasie postępowania. Dopuszczalne jest wzruszenie postanowienia o zawieszeniu lub podjęciu na nowo postępowania – także w sytuacji, kiedy przewiduje to przepis szczególny. Dodatkowo samo uzasadnienie ogranicza się do dwóch części. W pierwszej wskazuje się na fakty, które organ prowadzący postępowanie uznał za udowodnione, natomiast w drugiej określa się przepisy prawa stanowiące podstawę wydania decyzji.

Zasady ekonomiki procesowej są warunkiem *sine qua non* przeprowadzenia sprawnego postępowania administracyjnego. Ustawodawca, stanowiąc przepisy dotyczące postępowania uproszczonego, założył, że o praktycznym zastosowaniu powyższego trybu zadecydują ostatecznie przepisy prawa materialnego, które mogą zobligować organ do skorzystania z uregulowań innych niż zawarte w KPA.

3. Milczące załatwienie sprawy

Analogicznie do przypadku postępowania w trybie uproszczonym, nowy rozdział 8a działu II KPA ma charakter ramowy. Przepisy prawa materialnego powyższego rozdziału umożliwiają zastosowanie w konkretnych okolicznościach instytucji milczącego załatwienia sprawy.

Omawiając powyższą instytucję prawną, należy wskazać, iż może ona wystąpić w dwóch formach. Pierwsza charakteryzuje się biernością. Innymi słowy, milczące zakończenie postępowania sprowadza się do niewydania przez organ decyzji zgodnie z żądaniem strony¹⁵. Taka forma jest rozumiana

¹⁴ Art. 81 KPA.

¹⁵ Art. 122a, § 2, pkt 1 KPA.

jako „środek bezpośrednio przeciwdziałający bezczynności organu. W tym przypadku pożądaną i dorozumianą formą działania organu jest wydanie aktu administracyjnego, nie zaś milczenie. Milczące załatwienie sprawy po upływie wskazanego w przepisie terminu oznacza jedynie, że nie powstanie stan bezczynności. Skutek prawny w postaci milczącego załatwienia sprawy może, ale nie musi zatem stanowić wyrazu świadomej woli organu. Celem milczącego zakończenia postępowania jest zmobilizowanie organu administracji do załatwienia sprawy we właściwym terminie”¹⁶. Druga forma milczącego załatwienia sprawy ma charakter aktywny. Jest to milcząca zgoda¹⁷. Ów środek „stanowi [...] przejaw upraszczania postępowania. Wyraża się on w braku skorzystania przez organ z opcji wniesienia sprzeciwu w określonym terminie. Niewniesienie sprzeciwu jest jednak świadomym aktem woli organu administracji. Oznacza to, że milcząca zgoda stanowi aprobatę organu dla załatwienia sprawy w sposób przedstawiony we wniosku. Sprzeciw natomiast jest pewną opcją, która wykorzystana może być wówczas, gdy istnieje ryzyko naruszenia prawa. Wniesienie sprzeciwu zablokuje zatem możliwość załatwienia sprawy w sposób milczący”¹⁸.

Na uwagę zasługuje fakt, że forma tego postępowania w sposób istotny narusza zasadę czynnego udziału strony¹⁹. Powodem jest ograniczenie postępowania dowodowego głównie do dokumentów i wniosków znajdujących się w żądaniu strony, oraz dokumentów, do których dostęp ma organ. Warto także podkreślić, że do milczącego załatwienia sprawy nie odnosi się uprawnienie zaskarżenia w postępowaniu odwoławczym, jak również nie ma możliwości kontroli ze strony sądu administracyjnego.

Należy zaznaczyć, iż podstawowym terminem, po upływie którego może dojść do załatwienia sprawy, jest termin miesiąca od dnia doręczenia żądania odpowiedniemu organowi²⁰. Natomiast jeśli sprawa była rozpatrywana w postępowaniu odwoławczym, w wyniku którego organ II instancji wydał decyzję o uchyleniu orzeczenia, termin zaczyna biec od chwili doręczenia decyzji organu odwoławczego.

Wydaje się, że nowa instytucja prawna, jaką jest milczące załatwienie sprawy, opiera się „na wprowadzeniu rodzaju fikcji pozytywnego załatwienia sprawy przez organ administracji publicznej”²¹.

¹⁶ Uzasadnienie, s. 47.

¹⁷ Art. 122a, § 2, pkt 2 KPA.

¹⁸ Uzasadnienie, s. 47.

¹⁹ Art. 10 KPA.

²⁰ Art. 122a, § 2, KPA.

²¹ Uzasadnienie, s. 45.

4. Sprzeciw od decyzji kasatoryjnych

Szczególnym środkiem zaskarżenia, który ma na celu skrócenie czasu załatwiania spraw administracyjnych, jest sprzeciw od decyzji kasatoryjnych. Pojawił się on zamiast skargi od decyzji kasatoryjnej wydanej na podstawie art. 138 § 2 KPA. Warto zaznaczyć, że sprzeciwem można zaskarżać także te decyzje, które zostały wydane przed 1 czerwca 2017 roku, jeśli wniesienie sprzeciwu od decyzji będzie następowało już po tej dacie. Sprzeciw jest środkiem zaskarżenia „o charakterze wпадkowym, ograniczonym przedmiotowo do kwestii natury formalnej”²². W związku z tym należy podkreślić, że sąd ocenia wyłącznie istnienie przesłanek do wydania decyzji na podstawie art. 138 § 2 KPA. Innymi słowy, sąd nie nadzoruje zastosowania przepisów prawa materialnego. Trzeba także zaznaczyć, iż wydane orzeczenie sądu nie będzie wiążące dla stron postępowania administracyjnego, które brały w nim udział, ale nie wniosły sprzeciwu wobec zapadłej decyzji kasatoryjnej. Ponadto, sąd nie jest związany wyłącznie zarzutami skargi. Wiąże się to z faktem, iż sąd, nadzorując decyzję wydaną przez organ odwoławczy na podstawie art. 138 § 2 KPA, może ją uchylić, opierając się na innych przesłankach, niż były zawarte w skardze.

Skarżący ma uprawnienie, by w sprzeciwie od decyzji zawrzeć tylko jeden wniosek główny, między innymi o uchylenie w całości zaskarżonej decyzji wydanej na podstawie art. 138 § 2 KPA. Innymi słowy, bezprzedmiotowe i niedopuszczalne jest formułowanie wniosków ewentualnych, na przykład dotyczących stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji. Istotne są także skrócone terminy czynności procesowych w porównaniu do postępowania zwykłego. Mianowicie strona wnosi sprzeciw za pośrednictwem organu załatwiającego sprawę w terminie 14 dni od momentu doręczenia decyzji. W ciągu 14 dni od daty otrzymania sprzeciwu organ może go uwzględnić bądź przekazać sprawę do wojewódzkiego sądu administracyjnego. Jeśli sąd stwierdzi naruszenie art. 138 § 2 KPA, może uchylić decyzję w całości. Ponadto sąd może wymierzyć grzywnę organowi. Od wyroku uwzględniającego sprzeciw od decyzji wydanej na podstawie art. 138 § 2 KPA nie przysługuje skarga kasacyjna. Innymi słowy, skarga kasacyjna jest dopuszczalna jedynie od wyroku oddalającego sprzeciw.

²² Uzasadnienie, s. 61.

Zakończenie

Konkludując, należy stwierdzić, że przedstawione w pracy uwagi obejmują szerokie spektrum cech charakterystycznych dla zasady ogólnej zawartej w art. 12 KPA. Przede wszystkim należy zaznaczyć, iż niezwykle istotne dla całego postępowania było wprowadzenie klarownej definicji beczynności i przewlekłości postępowania. W orzecznictwie podkreślano, że dopóki organ nie przekracza terminu przewidzianego dla załatwienia sprawy i podejmuje czynności w celu jej załatwienia, nie można mu postawić zarzutu prowadzenia postępowania w przewlekły sposób²³. Dotychczas przewlekłość postępowania była rozumiana jako niezałatwienie sprawy w terminie. W związku z tym zaczęto doszukiwać się różnic między beczynnością a przewlekłością. Warto podkreślić, iż orzecznictwo także miało problem z tymi pojęciami. „Przewlekłość w prowadzeniu postępowania wystąpi wówczas, gdy organ nie załatwia sprawy w terminie, nie pozostając jednocześnie w beczynności, a podejmowane przez ten organ czynności procesowe nie charakteryzują się koncentracją niezbędną w świetle art. 12 KPA ustanawiającego zasadę szybkości postępowania, względnie mają charakter czynności pozornych, nieistotnych dla merytorycznego załatwienia sprawy”²⁴. Nowelizacja KPA unieważniła pogląd o ścisłym powiązaniu beczynności i przewlekłości postępowania. Beczynność nie jest bowiem ani następstwem prowadzenia postępowania w przewlekły sposób, ani przesłanką przewlekłości postępowania. KPA przyznaje stronie prawo do wniesienia ponaglenia na beczynność organu oraz na przewlekłość postępowania. Warto zaznaczyć, iż usprawnieniem postępowania administracyjnego jest również tryb uproszczony. Wszystkie sprawy w tym postępowaniu mogą być załatwiane milcząco. W przypadku kontynuowania postępowania w trybie zwykłym pozostają w mocy i nie wymagają powtórzenia wcześniej dokonane czynności procesowe, mimo że nie odpowiadają one wymaganiom stawianym czynnościom danego rodzaju dokonywanym w tym trybie. W tym kontekście należy podkreślić, że organ nie jest uprawniony do odstąpienia z urzędu od rozpatrywania sprawy w trybie uproszczonym z powodów takich, jak na przykład zawiłość sprawy czy konieczność posiadania wiadomości specjalnych do jej rozstrzygnięcia.

²³ Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 26 października 2012 r., sygn. akt II OSK 1956/12.

²⁴ Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 8 listopada 2011 r., sygn. akt II SAB/Łd 45/11.

Bez wątplenia relewantna dla szybkości postępowania administracyjnego stała się instytucja milczącego załatwienia sprawy. Wniesienie żądania załatwienia sprawy milcząco powoduje wszczęcie postępowania w sprawie. Warto podkreślić, iż nie stosuje się tu przepisów o czynnym udziale strony w postępowaniu. Ponadto nie precyzuje się niespełnionych lub niewykazanych przesłanek zależnych od strony. Może się to zatem skończyć wydaniem decyzji niezgodnej z żądaniem.

Dynamice załatwiania spraw administracyjnych ma także służyć sprzeciw od decyzji administracyjnych. Sprawy ze sprzeciwu od decyzji mają charakter dwupodmiotowy. Bierze w nich udział wyłącznie skarżący oraz organ, który wydał na podstawie art. 138 § 2 KPA zaskarżoną decyzję. W związku z tym w sprzeciwie wystarczające jest wskazanie obok skarżącego wyłącznie organu, który wydał decyzję, oraz załączenie dlań jednego odpisu. Trzeba podkreślić, że w sprzeciwie od decyzji skarżący nie musi wskazywać naruszenia prawa lub interesu prawnego. Zarzuty powinny dotyczyć naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy. Mimo to nie ma obowiązku wskazywania zarzutów uchybiających wyłącznie art. 138 § 2 KPA. Skarżący może w sprzeciwie od decyzji zawrzeć tylko jeden wniosek główny zaskarżonej decyzji wydanej na podstawie art. 138 § 2 KPA. W związku z tym bezprzedmiotowe i niemożliwe jest przedstawianie wniosków ewentualnych, na przykład dotyczących stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji.

Mając powyższe na uwadze, ewidentne jest, iż nowelizacja KPA faktycznie usprawni postępowanie administracyjne i skróci czas jego trwania. Bez wątplenia zmniejszy się także ilość rozstrzygnięć kasatoryjnych, ponieważ strona będzie mogła zapobiec przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania. Opisywana nowelizacja wprowadza instytucje, które nie tylko zmierzają do usprawnienia toku postępowania administracyjnego, ale też wzmacniają istotnie pozycję stron w załatwianiu spraw administracyjnych.

IMPROVEMENT OF ADMINISTRATIVE PROCEEDINGS IN THE LIGHT OF THE AMENDMENT TO THE CODE OF ADMINISTRATIVE PROCEDURE

ABSTRACT

The elaboration was devoted to the issue of changes that followed the act of April 7, 2017 amending the act – Code of Administrative Procedure and some other laws. The legislator in Article 12 of the Code of Civil Procedure introduced the general principle of speed and simplicity of proceedings. The doctrine has consolidated the view that this principle has become particularly important due to the fact that the tardiness of the public administration body's activities is in an exceptional way detrimental

to society and the individual. The work proves that the above amendment will improve administrative procedures and shorten its duration. The amendment introduced specific institutions that allow real improvement of the administrative process, at the same time strengthening the parties' role in the proceedings. The elaboration analyzed four institutions. The institution of urgency is discussed, the aim of which is to effectively mobilize the authorities to settle the matter on time. Provisions on the simplified procedure are described. A silent settlement of the case was presented. In addition, the objection against administrative decisions was discussed.

KEYWORDS

administrative proceedings, reminder, simplified proceedings, silent handling of the case, opposition to administrative decisions

BIBLIOGRAFIA

1. Kędziora R., *Ogólne postępowanie administracyjne*, Warszawa 2015.
2. Ustawa z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego, DzU z 2017 r., poz. 1257.
3. Ustawa z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, DzU z 2017 r., poz. 1369, 1370.
4. Ustawa z dnia 7 kwietnia 2017 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego oraz niektórych innych ustaw, DzU z 2017 r., poz. 935.
5. Uzasadnienie do projektu ustawy o zmianie ustawy Kodeks postępowania administracyjnego oraz niektórych innych ustaw, Warszawa Druk Sejmowy nr 1138, Sejm VIII Kadencji.
6. Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 26 października 2012 r., sygn. akt II OSK 1956/12.
7. Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 8 listopada 2011 r., sygn. akt II SAB/Łd 45/11.